

ВІСНИК

ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

№5 (26)

5 травня 2011 року

Храм великої перемоги виростає з цеглин щоденної праці
Сергій Теренищій

Добрий день, дорогі читачі!

Коли стоїш на вулиці на 9 травня. Парад. Краса така. Навіть не здогадуєшся як було цим стареньким, у котрих на обличчі сльози, щирі, справжні.

Для ветеранів цей день переможний! Це неможливо забути.

Іноді ми дивимося на них з медалями, і здається, що так важко нести їх, начебто прогинатися почнуть! Вони вижили. Вони перемогли, вони дали шанс усім. Вони живуть заради нас. Якби не вони, нас не було б. Давайте просто скажемо спасибі, кому не байдуже, що зробили для нас ці люди.

Наш новий вісник ми присвячуємо 66-річниці святкування Дня Перемоги.

Велике прохання до керівників усіх навчальних закладів, інститутів, академій – не будьте байдужими до таланту ваших співробітників, учнів, колег. Дайте їм змогу використати шанс, поділитись своїми думками та працями зі світом, знайти однодумців, підтримку. Нехай адреса нашого сайту www.som.org.ua стане першим кроком до переможної вершини, до здійснення їх творчих бажань.

Присилайте ваші розповіді, напрацювання особисто мені, головному редактору Ірині Чукань, Irene_Chykan@hotmail.com. Ми будемо раді співпрацювати з вами!

Ірина Чукань

ЗМІСТ

МОЛОДЬ І ЧАС

Спасибо тебе	3
Я не умер, мама.....	4
Сны из прошлого	5

ЛІНІЯ ДОВІРИ

Бізнес, заснований студентами - чи можливо це в Україні?	6
Проблема собственного жилья для современных студентов	7
Чи повинні жінки займатися політикою та бізнесом?.....	8

СВІТ ТВОРЧОСТІ

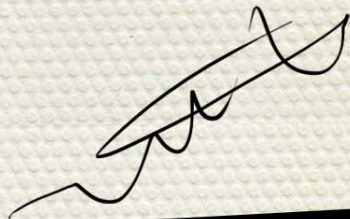
Помни!.....	10
Мы родились когда все было в прошлом.....	10

ЦІКАВІ ФАКТИ

Варто відвідати - 10 визначних місць Києва	11
--	----

ЖИТТЯ КРАСИВИХ ТА ЗНАМЕНИТИХ

Мама - Ніна	13
-------------------	----

Спасибо тебе!

Косте Молодостину было всего 17 лет, когда он удрал на фронт...

На приписном бритвой подтер где надо и изменил год рождения. В военкомате особо не всматривались — терпящая поражения на всех фронтах, Родина остро нуждалась в бойцах. Худому мальчишке с бледным лицом и горящими глазами «поверили» и отправили — воевать. Без промедления.

Уже практически в окопе, чуть ли не за день перед боем, вдруг выяснилось, что у Кости Молодостина отличное зрение. Это оказалось достаточным поводом для того, чтобы поставить его во главе пулеметного расчета — «Максимов» в полку хватало, а вот людей — не очень.

Так в 17 лет Костя Молодостин стал пулеметчиком. Не достигнув совершеннолетия, оказался вынужден не просто убивать людей — а выкашивать их пачками. И выкашивал...

Вместе с этим пулеметом они остановили врага, а затем повернули вспять и погнали прочь с советских земель.

Он ел, пил и спал у своего «Максима», не расставаясь с ним ни на минуту...

... Подо Ржевом, после очередного боя, Костя, по привычке сидел у пулемета с миской каши, практически полностью укрытый от взора врага широким защитным щитом «Максима». Лишь за маленьким окошечком-глазницей нет-нет, да и мелькала солдатская гимнастерка... Именно туда и вцепил немецкий снайпер.

Пуля попала в левое плечо и прошла навзлет сквозь лопатку, на какие-то два сантиметра разминувшись с сердцем. Гнать фашистов до Берлина советским солдатам пришлось без пулеметчика Молодостина, о чем он потом сокрушался до конца своей долгой и честной жизни.

Я знаю, что ты читаешь эти строки оттуда, сверху, дед.
Спасибо тебе.

Спасибо Вам всем!

Алексей Кузьмин

«Я не умер, мама...»

Мама. На отдыхе я. А поэтому есть время с тобой поговорить. Очень жаль, что разговор наш будет последний. Хорошо бы ты это письмо (1) никогда не получила, а дождалась бы меня. Я напишу его и буду носить на груди, если убьют, хоть и запоздало, но все же мы с тобой, как раньше, вдвоем потолкуем.

Я ушел на время от вас. Ты не плачь, мама! Я тебя только прошу о сыне — об Алешке. Ведь у него тогда и отца не будет. Погладь ты его по головке, сказку ему расскажи и за меня поцелуй.

Вот уже год, как я из плена бежал. А за полгода в плену чего я не видел!.. Мама, трудно представить и в голове поместить. Я как вспомню, так думаю, будь они слова, чтоб выругать, трудно для них подобрать.

Тысяча раз всеми народами мира в преисподней прокляты так, чтобы вечно смердили и черви земные и те бы отказались от них.

Стариков, пожилых стариков аккуратно друг против друга рядами в землю по пояс зарывали, паклю расстилали меж них. Облив керосином и из плаям слышав душу раздирающие вопли, проклятые, они деревянно, как идолы, все хохотали.

Мама! Таких ребятишек, как Алик, из рук матерей вырывали и тут же, взявши за ноги, с размаху в колодез бросали. Я в бога не верил, ты, мама, знаешь. Но в эти минуты про сил всю вселенную, душою просил, чтоб не лопнули нервы. Многие из нас не могли устоять, падали или на помощь бросались, им в ноги стреляли и тут же плетьюми с них одежду снимали. Солью, как мясо, тела методично обливали водой, чтоб память пришла, посыпали (2) и, разъярившись, как звери, уже мертвых они на куски разрубали. Напакостив, гады, они удирают. Как призраков сейчас боятся нас. Но правда настигнет и везде их найдет. Суд им правдивый, суровый народ всего мира за бездну страданий и муки после войны учинит. Ты не плачь. Я не умер, а ушел от вас, мама, как многие ушли, такие же, как я. Ушли мы в борьбе за народ, сметая с земли варварство, рабство. Ушли за будущее светлое не только нашего, но и всех народов земли. Мама. Вот кончится война, подлечит глубокие раны страна, и снова вольготно народ заживет. Глядишь, и мой Алик школу кончит, на машиниста учиться пойдет. Бесчеловечно, стыдно будет тем, кто поможет опять разнудать таких, как вот эти. Весь мир не допустит, чтобы гунны вторично на землю сошли. Стройте, живите, трудитесь, учитесь и, если вы нас хотите почетней почитать, в короткое время дружнее развейте врага и раны войны залечите, для всех счастливую жизнь создайте...

Прощайте, Алик и мама! Обоих крепко целую. Я засиделся. Иду отдыхать. Товарищи мои — чудо-воины спят.

Ваш Яблочкин Павел.

- 1) В архиве «Правды» хранится копия этого письма. Оригинал его был передан по адресу матери Павла Яблочкина, бывшего колхозника из села Якшино на Волге. С первых дней войны П. Яблочкин был на фронте, оказавшись в плену, бежал и снова с оружием в руках бил врага. Был награжден орденами. Погиб в боях в Восточной Пруссии весной 1945 года.
- 2) Так в тексте. Архив «Правды», отдел писем, 1945, № 65555, л. 11 — 12 (копия).

«Сны из прошлого»

Игорь проснулся посреди ночи. Ему уже неделю снится один и тот же сон: его дедушка, погибший в сорок четвёртом под Ленинградом, просит его, чтобы тот пришёл к нему и у него есть для внука какой-то подарок. А следует искать его в кустике, что растёт рядом.

Мужчина пытался выяснить, почему ему грезится восьмую ночь подряд одно и то же. И все гадалки отвечали, что у погибшей души есть сообщение для родственника.

Восьмое мая. Игорь понял, что так больше продолжаться не может и отправился на одно из сельских кладбищ, где покоится тело Бориса Глебовича. Чтобы не вызвать подозрений, Игорь отправился ночью.

Где-то около получаса он искал могилу. Тем временем куковала кукушка. Игорь невольно стал считать. Тридцать четыре раза. Тридцать четыре – ведь именно столько было Борису, когда немцы его убили. Интересное совпадение! Он включил фонарик и стал внимательно изучать место. Странно, ведь никаких кустов и в помине нет!

Игорь присмотрелся получше к надгробному кресту и вдруг заметил, что из под фотографии что-то еле-еле виднеется. Он потащил нечто за краешек. Это оказалось обрывком газеты. Он прищурился и увидел небольшое послание: «Дорогие потомки, это ужасное время. Вот-вот я погибну, но я так надеюсь, что советский народ сумеет одержать победу над фашизмом. Я надеюсь, что вы сейчас живёте в мире и спокойствии. Я оставил кое-что, рядом с моей могилой. Откопайте это и берегите, как знак того, что я воевал за Родину. Борис».

Игорь был в состоянии, близком к шоковому. Он зачем-то перевернул лист и увидел слово, написанное большими буквами: «ДУБ». И правда, возле ограды возвышался вековой дуб. Он начал копать, как вдруг лопата уткнулась во что-то мягкое.

Игорь разгрёб руками и землю и увидел... шинель. Дедовскую шинель. Это и было тем самым подарком молодому поколению, о котором рассказывал в своём послании дедушка. Он осторожно взял её в руки. Даже года не властны над такими вещами!

Положив на заднее сидение своего автомобиля бесценную вещь, он отправился домой. Часы вот-вот пробьют полночь и... Уже Девятое мая. Святой день. День, когда дед должен был вернуться с войны и насладиться победой.

Игорь остановил машину у обочины и пустил скупую мужскую слезу. Сегодня – день Бориса Глебовича, бойца за мир в Советском Союзе. Если бы не он, то его могло бы и вовсе не быть.

С тех пор, внук бережно хранит шинель дедушки, как самое ценное и самое важное. И ничто не было так нужно для Игоря, как этот предмет...

ЛІНІЯ ДОВІРИ

Бізнес, заснований студентами - чи можливо це в Україні?

Як виняток із правил - можливо, але для широкого загалу студентської молоді, в нашій країні - ні. Ось наприклад, MBA (Master of Business Administration) - найбільш популярний ступінь в області менеджменту і управління. Щорічно близько 100 тисяч осіб вступають до бізнес-шкіл світу для того, щоб потім з гордістю називатися MBA. Щорічно сотні мільйонів доларів витрачаються менеджерами на свою MBA-освіту. Щорічно найбільші компанії світу влаштовують "полювання" за випускниками типових MBA-шкіл, пропонуючи їм заробітні плати виражені шестизначними сумами. Все це є, але, нажаль, за межами нашої країни.

Що до України, то можна сказати, що ми знаходимось на початковому щаблі нашого розвитку, у нас тільки почали зароджуватись подібні програми. Як відзначають експерти, активно формуватися ринок бізнес-освіти в Україні почав тільки з 1998 року. На сьогодні вона лише здобуває популярність, про це свідчить зростання зацікавленості українського топ-менеджменту в програмах MBA.

Салюк Аліна

«Проблема собственного жилья для современных студентов»

**«Перемен требуют
наши сердца,
Перемен требуют
наши глаза...»**

Виктор Цой

Давно уже не секрет, что мир не идеален. Виной тому проблемы, терзающие мир день ото дня. Точно так же не идеальна ни одна в мире страна, даже такая славная как Украина. Одной из миллиарда проблем, касающихся современной Украины, является проблема собственного жилья у студентов.

Стоит сразу заметить, что с этой проблемой сталкиваются далеко не все студенты, а в основном, приезжие. Местные же живут с родителями и до проблем иностранных им, разумеется, нет никакого дела: «Подумаешь, понаехали!..»

Теперь стоит разобраться, откуда эта проблема вообще взялась? Можно точно сказать, не боясь ошибиться: от недостатка внимания государства. Также можно, конечно, попытаться найти и решение проблемы. Но решениями у нас занимается кто? Правильно, чиновники. Несомненно, существуют какие-нибудь государственные программы с гордыми названиями вроде «Студенты – наше будущее!» или «Студентам – доступное жильё!». Но существуют они, скорее всего, только на бумаге и никакого отношения к практике не имеют.

На практике же студенты – это наше настоящее, и в жилье они нуждаются здесь и сейчас. Государство на это резонно отвечает: «Вот вам общежития, пользуйтесь, пожалуйста!» А тут снова неувязочка выходит: общежитий-то на всех желающих не хватает. И те, кому не повезло, вынуждены снимать жилье втрое дороже с такими же «везунчиками».

Еще одна проблема устройства образования в Украине: когда «бюджетникам» достается всё и бесплатно (от общежития до оценок для стипендии), а «контрактники», как менее достойные, не получают ничего. Но это, конечно, отдельный разговор.

Предлагать же решение проблемы мы не станем. Давайте просто положимся на государство!

**Артём
Черничко**

Чи повинні жінки займатися політикою та бізнесом?

Більшість чоловіків впевнені, що жінка легким порухом руки може занапастити будь-яку справу, бо занадто залежна від своїх емоцій, інтуїції, переживань та настроїв. А отже, обов'язково перетворить бізнес на базар, а політичну дискусію на істеріку. Думки представниць слабкої половини з цього приводу розбіжні.

Побуває думка, що а) жінка, яка подалася в політику чи бізнес - погана мати і дружина, у неї не склалося особисте життя, є потреба самостверджуватися або вона дуже любить гроші; б) жінка завжди повинна залишатися жінкою (фраза, якою закінчується чимало вітальних промов, тостів, суперечок та дебатів). Але що воно має на увазі, достоту не зміг розтлумачити жоден з опитуваних нами, незалежно від статі.

Запитання "Чи повинні жінки займатися політикою та бізнесом?" досі, певно, викликає в суспільстві нездоровий інтерес, бо час від часу дебатуються, обговорюються в ЗМІ, аби у таких "нашенських" кухонних балачках до п'ятої ранку. А жінки тим часом все одно просуваються - хто в політику, хто в бізнес.

Ситуація перехідної економіки вимагає посилення ділової активності людей в усіх економічних структурах. Сфера підприємництва і, зокрема, малого бізнесу, поповнюється жінками майже цілковито за рахунок торговельної сфери. Жінкам не вистачає стартового капіталу, зв'язків у верхніх ешелонах влади - всього того, що є в чоловіків, які розпочинають свій бізнес.

Виділяються дві основні групи жінок-підприємців. Перша - особи з високою кваліфікацією, знанням мов, орієнтовані на роботу з міжнародним бізнесом, але на других ролях у фірмі: консультантами, економістами. Це дуже незначна, порівняно з чоловіками, група жінок. Серед причин - загальний дефіцит спеціалістів високого класу і традиційна монополія чоловіків у діловому світі. Друга категорія - жінки середньої кваліфікації, що ризикнули створити власне підприємство, як правило у сфері побутових послуг. Вже через рік-два, як доводять соціологічні дослідження, багато з них відходять від справ, не витримавши жорстких умов, непрозорості, кримінальності, корупції, що панують в економічній сфері.

За даними соціологічних опитувань, більше третини респондентів відмічають, що їх надії не справдилися і вони повністю розчаровані. Всі опитані жінки-підприємці вважають, що жінкам дуже важко вижити в світі "чоловічого" бізнесу. Було б справедливо, аби держава надавала деякі пільги "жіночому" бізнесу, як це відбувається у ряді розвинених країн.

Держава повинна сприяти участі жінок у підприємницькій діяльності, по-перше, тому що без цієї підтримки жінки не можуть на рівних з чоловіками займатися бізнесом, а по-друге, тому, що в українському суспільстві підприємництво асоціюється виключно з чоловічою половиною людства. Цієї ж позиції дотримуються і ЗМІ, що орієнтуються на бізнес та підприємництво. Формується розуміння, що жінок у бізнесі майже не існує, хоча насправді їх у приватному секторі біля 50%. Проблема реально існуючої дискримінації за статевою ознакою (жінкам, які працюють у колективах з чоловіками і мають таку саму або подібну кваліфікацію, як правило, пропонують другорядні ролі та нижчу заробітну плату). Жінки складають також значну частину зайнятих у маргінальній економічній діяльності. Ця діяльність відбувається у своєрідних нішах, які виникли стихійно. Жінки несуть на собі основний тягар соціальних втрат ринкових реформ і змушені розробляти альтернативні економічні стратегії. Деякі маргінальні види економічної діяльності взагалі стали жіночими, бо потребують жіночих рис характеру.

Таким чином, можна стверджувати, що на сучасному ринку праці України існує помітний тендерний дисбаланс, що виявляється у нерівному представництві жінок на керівних посадах, у їх концентрації в найменш престижних галузях економіки й сферах

діяльності, нарешті в значно нижчій, ніж у чоловіків, оплата праці в усіх без винятку галузях, навіть таких, що традиційно вважаються "жіночими" і де жінки складають переважну частку працюючих.

Нерівне представництво жінок на керівних посадах, у сферах прийняття рішень, на верхніх сходинках соціальної ієрархії, на ключових позиціях розподілу влади і власності і натомість їх концентрація у найменш престижних галузях суспільно-економічної діяльності є визнаним фактом сьогоденної України.

СВІТ ТВОРЧОСТІ

Помни!

Тот страшный день, когда пришла беда,
Как вздрогнула земля и застонала
И голос Левитана объявил: - Война,
И то, как Родина своих детей теряла.
Помни!
Как грудью стали на её пути
И стар, и млад, и женщины и дети,
Друг другу говоря: - Иного нет пути,
За будущее мы сейчас в ответе -
Помни!
Врагу непокорённый Ленинград,
Те ужасы бомбёжек, смерть и голод,
Как героически сражался Сталинград,
Как защищали все Москву, и стар и молод.
Помни!
О наших дедах славных и отцах,
Кто жизни положил на поле битвы,

С любовью к Родине в горячих их сердцах.
И материнские о них молитвы.
Помни!
О молодых безусых пареньках,
За Родину отдавших свои жизни.
О девочках, переборовших страх,
Под пулями спасавших чьи-то жизни
Помни!
О тех, кто в героическом тылу,
Имея крошку хлеба лишь к обеду
И в дикий холод, и в ужасную жару
Ковали эту славную Победу.
Помни!
О тех, вернувшихся с войны,
Кто поднимал страну из этой бездны.
Храните ПАМЯТЬ! И минутой тишины,
Вы оправдайте их прекрасные надежды.

Мы родились, когда всё было в прошлом

Мы родились, когда всё было в прошлом,
Победе нашей не один десяток лет,
Но как нам близко то, что уже в прошлом.
Дай Бог вам, ветераны, долгих лет!

И каждый год душа болит, рыдает,
Когда нам память выдаёт слова.
Дух праздника в воздухе витает,
А на глазах печали пелена.

Спасибо Вам, что мы войны не знали,
Что мы не слышим шума страшных лет,
Что Вы нам жизнь своею жизнью дали!
Дай Бог Вам, ветераны, долгих лет!

Пусть помнят все про подвиг Вашей жизни,
Пусть люди помнят Ваши имена.
И пусть умолкнут войны, что есть в мире
В тот день, когда черёмуха цвела.

ЦІКАВІ ФАКТИ

Варто відвідати – 10 визначних місць Києва

1. РЦ "Блокбастер" - один з найбільших розважальних центрів Києва, тут практично немає магазинів, але досить багато місць для розваги, як для дітей, так і для дорослих. Для найменших тут працює дитячий розважальний центр, а для дорослих тут є й екстремальні види відпочинку й спокійні: каток, всілякі атракціони, більярд, кінотеатр із 3D, боулінг, тир, картинг, арт-центр та інше.
2. Парк Партизанської слави. У 1970 р. ділянку соснового лісу біля Червоного хутора було перетворено в парк. Композиційним центром парку стала меморіальна зона з Музеєм партизанської слави й амфітеатром. Алеї прикрашені дерев'яними скульптурами. У парку створено містечко атракціонів, літній кінотеатр на 1000 місць, три водосховища, декоративний басейн.
3. Дельфінарій "Немо". Неможливо не любити дельфінів. Вони добрі і привітні. Це істоти, яких не можливо не полюбити з першого погляду. Тепер за можливістю поспостерігати за дельфінами і поспілкуватися з ними не потрібно їхати до моря, варто лише відвідати перший стаціонарний цілорічний дельфінарій, розташований в районі ВДНГ.
4. Гідропарк - це місце де можна відпочити, як і всією сім'єю, так і погуляти ввечері з друзями. Гідропарк – це місце, де кожен може знайти собі заняття до душі. Для любителів спорту в Гідропарку є безліч тенісних кортів, столів для настільного тенісу, і прокат велосипедів. Пройшовши через Венеціанську затоку можна потрапити на тренажерний майданчик під відкритим небом. Безліч кафе, дискотек, кіоски з продажу їжі та сувенірів, а для ветеранів – майданчик для танців з тематичною музикою.
5. Музей сучасного образотворчого мистецтва. Був заснований українським бізнесменом Сергієм Цюпко ще в червні 2005 року. Однак тільки зараз музей отримав своє власне приміщення. Він розташований по вул. Глибочицька, 17. У музеї представлені твори 500 українських майстрів, які представляють всі художні течії, напрями і художні школи, що діяли в Україні в минулому і діють сьогодні.
6. Етно-центр "Мамаєва слобода". Це можливість побачити і відчутти колорит українського етносу. У центрі знаходиться 98 об'єктів архітектури 17-18 ст. Можна поспостерігати за життям козаків. У слободі постійно проводяться екскурсії, майстер-класи, спеціальні пропозиції пожити в одній з хат, діє школа верхової їзди.
7. Київський національний театр оперети. На сьогоднішній день, враховуючи модернізацію суспільства і якісно нові потреби глядача, колектив Київського державного театру оперети має перспективний план розвитку театру. У першу чергу, використовуючи давні традиції театру оперети, осучаснюється його імідж, наближаючи театр до потреб молодого глядача. Тому, поряд з традиційними популярними оперетами здійснюються постановки мюзиклів, музичних вистав, музично-пластичних дійств, шоу-програм. До співпраці запрошуються нові режисери і молоді актори. На даний момент в репертуарі театру 16 різножанрових вистав: оперети, мюзикли, музичні комедії і музичні казки.
8. Михайлівський Золотоверхий монастир, собор Архангела Михайла. Розташований він так вдало, що відвідини цієї архітектурної пам'ятки міста можна динамічно поєднати з відвідуванням Андріївського узвозу, будинку-музею Булгакова. Славу Михайлівському Золотоверхому собору принесли його мозаїки і фрески. Атмосфера Михайлівського собору вражає не тільки величиною обробки, а й надзвичайним духовним спокоєм, що буквально сходить звідусіль у цій будівлі.
9. Київський зоопарк. Сьогодні зоопарк займає територію близько сорока гектарів. Складність рельєфу раціонально і вдало використана. У колишніх ярах влаштовані озера для водоплавних птахів, з верхніх точок добре проглядається перспектива. У колекції зоопарку більше двох тисяч представників фауни з усього світу. Тут проводиться наукова

робота по акліматизації тварин, що заселяють далекі країни, щодо збереження та розмноження рідкісних видів тварин, таких як зубр, кулан, амурський тигр, кінь Пржевальського та ін. На території зоопарку зростає більше 130 видів дерев і кущів.

10. Оглядовий майданчик «Батьківщина-мати». Після багаторічної перерви знову відкрилася оглядовий майданчик на щиті у Батьківщини-мати. Скульптура була відкрита 9 травня 1981 разом з музеєм Великої Вітчизняної Війни і є його центральною постаттю. Висота скульптури 62м, її вага - 500т. Зі щита відкривається чудовий вид на Київ. Вартість екскурсії складає 200 гривень, проте задоволення, отримане при підйомі, варте цих грошей.

Шевчук Олена

Життя красивих і знаменитих

Мама Ніна

"Мама Ніна"-так на фронті тепло звали солдати снайпера Ніну Павлівну Петрову. Вона була старша за більшість з них, безвусих хлопчент, що годилися їй в сини. Петрова знаходилася у бойових порядках стрілецьких підрозділів в районі села Зарудини Ленінградської області. Ніна Павлівна зайняла зручну позицію і зачаїлася. Розвіднілось. Супротивник був обережним. Зручна ситуація для стрільби довго не представлялося, хоча з обох боків періодично виникала перестрілка.

Близько 9 годин ранку серед кулеметних і автоматних черг пролунав сухий гвинтівочний постріл. Розвідники, що спостерігали за позиціями супротивника, побачили, як фашистський зв'язківець, що виправляв телефонну лінію, ниць впав на землю. Його убила влучна куля Ніни Павлівни. Через декілька хвилин ця ж доля осягнула і другого гітлерівця, який виповз з дзоту для того, щоб поцікавитися долею телефоніста. Він з'явився у полі зору снайпера всього на декілька секунд. Але цього виявилось досить для влучного пострілу. Снайпера помітили. Кулеметні черги ударили у бруствер окопу, де знаходилася Ніна Павлівна, але шкоди не завдали. Скориставшись тим, що порив вітру, що набіг, підняв снігову поземку, Петрова швидко перебігла на запасну позицію і продовжила "половання". Того дня вона знищила ще трьох. До кінця лютого на її рахунку були 23 фашисти. 2 березня 1944 року у неї з'явилася третя бойова нагорода-орден Слави 3 міри.

На початку серпня 1944 року, при звільненні Прибалтики, у боях в районі залізничної станції Лепассааре (Пилваский район Естонії) Петрова знаходилася у бойових порядках стрілецьких підрозділів, снайперським вогнем знищувала німецько-фашистських загарбників, ходила в атаку і в розвідку. У дні вона знищила 12 гітлерівців. 20.8.44 нагороджена орденом Слави 2 міри. У нагородному листі вказувалося, що Петровой 52 роки. Генерал армії І.І. Федюнинский, підписуючи нагородні документи, засумнівався: "Невже їй більше п'ятдесяти? Може, друкарка допустила друкарську помилку?" Ні, помилки не було. Особливо відрізнялася Ніна Павлівна в період боїв у складі 2-го Білоруського фронту за Ельбінг (нині Ельблонг, Польща) в лютому 1945 року. Що в рядах атакують йшли старшина Петрова і її учні снайпери. Коли просування батальйону затримували ворожі кулемети, допомагали снайпери. Декілька влучних пострілів і кулемети замовкали. Наша піхота знову спрямовувалася

вперед. У цих боях Ніна Павлівна винищила 32 гітлерівці, довівши свій особовий рахунок до 100 ворожих солдатів і офіцерів.

Окрім цього, Ніна Петрова займалася навчанням особового складу полку своєму мистецтву, за весь час нею підготовлено 512 снайпери. Їй не судилося було дожити до Перемоги. Легендарний боєць стрілецького полку снайпер Ніна Павлівна Петрова не повернулася в Ленінград. За Одером, у бою біля міста Штеттин (Щецін, Польща), в один з останніх днів війни-1 травня 1945 року-очманіла куля убила відважну жінку. За декілька днів до загибелі вона написала своїй дочці в Ленінград лист, який виявився останнім. «Втомилася я воювати, дітки,-адже вже четвертий рік на фронті,-писала Ніна.-Швидше б закінчити цю прокляту війну і повернутися додому. Як хочеться обійняти вас, поцілувати милу внучку». За безприкладну мужність і відвагу, героїзм і високу військову майстерність Указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 червня 1945 року Н.П. Петрова нагороджена орденом Слави 1 ступеню. Посмертно.

Засновник і видавець

Всеукраїнська молодіжна громадська організація
«Союз обдарованої молоді»

Головний редактор

Ірина Чукань

Художник номера

Олександр Новицький (tigersfather@gmail.com)

Статті, новини, оголошення, пропозиції приймаються
за адресою : Irene_Chykan@hotmail.com

Редакція має право скорочувати та редагувати надіслані матеріали. Статті не рецензуються і не повертаються. Листування з авторами та колективами через поштову скриньку головного редактора або «Вісника обдарованої молоді».

Вісник розповсюджується безкоштовно. Цитування і передрук матеріалів з обов'язковим посиланням на «Вісник обдарованої молоді».

Даний примірник розіслано за понад 2000 електронними адресами. Підписатися на «Вісник обдарованої молоді» можна на сайті www.som.org.ua .

© ВМГО «Союз обдарованої молоді», 1999-2011

© Автори матеріалів, 2011

